

ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του GUILLAUME APOLLINAIRE

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΟΝΟΡΙΟΥ ΣΟΥΜΠΡΑΚ

('Ο Γκυγιώμ 'Απολλιναίρ, τού όποιου και άλλο άριστοεργηματικό διήγημα δημοσιεύθηκε στο περρασμένο φύλλο τού «Μπουκέτο», είναι ένας έπιτομής τού 'Απολλιναίρ είναι μεγάλη τούτε συγγραφέως Γάλλους ποιητής και συγγραφέας και ή κριτική τον άναγνωρίζει ως σημαντικόν σταθμόν τής σύγχρονης Γάλλικης φιλολογίας. Δυστυχώς ό 'Απολλιναίρ πέθανε πρό δεκαετίας νεώτατος. Τό «Μπουκέτο» τού όποιον πρώτον τόν παρουσιάζει εις τήν 'Ελλάδα, θα δημοσιεύση και άλλα διηγήματά του).

Παρ' όλες τις επίμονες και δραστήριες αναζητήσεις της, ή άσπυνομία δέν κατάρθωσε να διαφωτίσει τού μυστήριου τής εξαφανίσεως τού 'Ονορίου Σουμπράκ.

Ήταν φίλος μου κ' έπειδή έξερα τήν αλήθεια επί τής δλοθροσώς του, θέωρησα καθήκον μου να καταστήσω τή δικαιοσύνη ένήμερη τού τί είχε συμβεί. 'Ο άνακριτής, στόν όλοισιν έπληγα γι' αυτό τού σκοπό, άφού άκουσε τή διηγήσή μου, πήρε ένα ύψος άπάντι μου, τόσο εγηναικό και τόσο ταραγμένο. Ώστε δέν άρρησα να καταλάβω ότι μ' έπαιρνε γιά τρελλό. Τού τό είπα. 'Εγινε τότε πού εγηνεής άκόμα, έπειτα σηκώθηκε και μ' έοπρωξε πρός τή πόρτα. Καθώς έβγαίνα είδα τού γραμματέα του, όρθιο, με τις γροθιές σφιγμένες, έτοιμο να χρομήσει επάνω μου, άν έκανα και τού παραμικρό ύποπτο κίνημα.

Δέν έπέμεινα. 'Η ύπόθεση τού 'Ονορίου Σουμπράκ είναι, πραγματικά, τόσο ποράδοξη, ώστε ή αλήθεια φαίνεται άπίστευτη. Τό μόνο πού γνώριζε ό κύριος από τις περιγραφές των έφημερίδων, ήταν πώς ό Σουμπράκ έθεωρείτο ως ένας ιδιότροπος άνθρωπος. Χειμώτα καλοκαίρι δέ φορούσε παρά έναν έπενδυτή μόνο κι' ένα ζευγάρι παντοφλές στά πόδα. Ήταν πολύ πλούσιος κι' έπειδή οι τροποι του αυτοί με ξίφνιαζαν τόν ρώτησα πιά μέρα να μου πεί γιατί ντυνόταν έτσι.

— Ντύνομαι έτσι γιά να γδύνομαι εύκολα, σέ περίπτωση άνάγκης, μου άπάντησε. 'Εξ άλλου, σονηθίζει κανείς πολύ εύκολα να φοράει λίγα ρούχα. Ντύνομαι έτσι άπ' τήν έποχη πού είμουν είκοσιετούσων χρόνων.

Αυτό τού λέγεις, άντι να με διαφύτουν, δυνάμωσαν τήν περιέργειά μου.

— Γιά πού λόγου, σκεφτόμουν, ό 'Ονόριος Σουμπράκ έχει άνάγκη να γδύνεται τόσο γρήγορα... Και έκανα χίλιες δυό ύποθέσεις.

***

Μιά νύχτα πού γύριζα σπίτι μου— ή ώρα θάταν μία, μία και τέταρτο— άκουσα κάποιον να με φωνάζει σιγά-σιγά με τ' όνομα μου. 'Η φωνή αυτή μου φάνηκε πώς έβγαίνε άπ' τόν τοίχο πού είτανε δίπλα μου. Στάθηνκα ξαφνιασμενος έξαιρετικά.

— Είνε κανείς στό όρόμο; ξανάκουσα τήν ίδια φωνή να μου λέει. Είμαι εγώ, ό 'Ονόριος Σουμπράκ.

— Πού είσαι λοιπόν; φώναξα, κοιτάζοντας πρός όλα τού σημεία γύρω μου, χωρίς να μπορέσω να καταλάβω τού μέρος όπου κερβόταν ό φίλος μου.

Είδα μονάχα σωριασμένο άπάνω στό πεζοδρομίο τόν περίφημο έπενδυτή του, δίπλα στις έξίσου περιφημες παντοφλές του.

— Νά μου περίπτωση, σκεφτήκα, όπου ή άνάγκη έκανε τόν 'Ονόριο Σουμπράκ να γδυθεί γρήγορα-γρήγορα. 'Επιτέλους! θα μάθω τού μυστήριου ειν' αυτό...

Και φώναξα δυνατά: 'Ο όρόμος εινε έρημος, αγαπητέ φίλε, μπορείς να παρουσιαστεί.

Και να άξαφνα, ό 'Ονόριος Σουμπράκ φάνηκε, σάν να ξεκόλλησε από τόν τοίχο, όπου, άν και είχα κοιτάξει, δέν τόν είδα. Ήταν έτελώς γυμνός και πριν άπ' όλα κέρρασε τόν έπενδυτή του πού τόν φόρεσε όσο πού γρήγορα μπορούσε. Φόρεσε έπειτα τις παντοφλές του και άρχισε να μου μιλάει έλεύθερα, σονοδεύοντάς με ως τήν πόρτα μου.

***

— Ξαφνιστικός! μου είπε, με θα καταλάβεις τώρα τού λόγου πού με άναγκάζει να γδύνομαι έτσι άλλόκοια. Θα μάθεις άκόμα γιατί πρό όλίγου, άν και βρισκόμουν δίπλα σου δέν μ' έβλεπες. Αυτό τού τελευταίο είνε πολύ άπλό κι' άποδίδεται κ' ένα φαινόμενο άφομοιώσεως, ή φάση εινε καλή μητέρα. 'Εχει όσοι σ' όσα από τού παιδιά της τού άπειλόν κίνδυνοι, τού χροίσιμα να γίνονται όμοια με τήν περιτομή. Μά τού ξέρεις ότα αυτά. Ξέρεις ότι οι πεταλούδες μοιάζουν με τού λουλούδια, ότι μερικά έντομα εινε όμοια με φύλλα, ότι ό χαμαιλέων παίρνει τού χρώμα τού άντικειμένου στό όποιο κάθεται, ότι ό πολιτικός λαγός γίνεται λευκός σάν τού χιόνια πού τόν περιτομίζον κ' έτσι μπορεί να ξεφύγει εύκολά από τούς κυνηγούς του.

'Ετσι δάδυνατα ζώα γλυτώνουν από τούς έχθρούς, χάρη σέ

μιά έντοικτη έφενετικότητα ή όποια μεταβάλλει τού χρώμα τους και τήν όψη τους.

'Ετσι κ' εγώ, πού ένας έχθρός με καταδιώκει άδιάκοπα, πού είμαι φοβισμένος και νιώθω τόν έαυτό μου άνικανο να τού βάλω μ' όποιο όπλοισι, είμαι όμοιος μ' αυτά τού ζώα' μουρά να μερδεύομαι, να γίνομαι ένα με τού περιβάλλον μου.

Πάνε κάμποσα χρόνια από τότε πού μου συνέβη γιά πρώτη φορά αυτό. Είμουν τότε είκοσιπέντε χρόνων και οι πού πολλές γυναίκες μ' εύρισκαν άραιο και καλοκαμωμένο. Μιά άπ' αυτές, πού είταν παντρεμένη, μου έδειξε τέτοια φίλία, ώστε δέ μόρεσε ν' άντισταθώ. Μοιραίος όμοιος... Μιά νύχτα είχα κεί σπύτι της. 'Ο σύζυγός της όπως μου έλεγε, είχε φύγει σέ ταξίδι γιά πολλές μέρες. Βρισκόμαστε στό κρεβάτι, όταν ή πόρτα τής κρεββατοκάμαρης άνοιξε άξαφνα και παρουσιάστηκε μ' ένα ρεβόλβερ στό χέρι. 'Ο τρόμος μου δέν περιγράφεται, και έπειδή είμουν δειλός, όπως είμαι άκόμα, μου έπιθύμη με κατέλαβε: να χαθώ, να εξαφανιστώ! Καθώς άκουμπούσα στόν τοίχο παρακαλούσα μέσα μου να γίνω ένα μ' αυτόν. Καίτ άπρόοπτο και άπίστευτο αυτό πράγμα πραγματοποιήθηκε άμέσως. Πήρα τού χρώμα τού χροίου πού σκεπάζε τόν τοίχο κοιτά μέλι μου, πλατύνοντας όλοένα, σάν να τού πιζε μια άκατανόητη δύναμη, άπλώθηκαν στήν έκταση τού τοίχου, έτσι πού έγινα ένα μ' αυτόν και κανείς πιά δέ μπορούσε να με ξεχωρίσει. Ήταν αλήθεια. 'Ο σύζυγός έφαρχε να με σκότωσει. Με είχε δει και είταν άδύνατο να είχα φύγει από τήν κάμαρη. Είχε γίνει σάν τρελλός και στρέφοντας τή λύσσα του εναντίον τής γυναίκας του, τή σκότωσε άγρια, φοντείνοντας της έξη σφαιρές στό κεφάλι. Κατόπιν έφυγε κλαίγοντας άπελπισμένος. Μείτ τήν άναχώρησή του τού σώμα μου ξαναπυρε έντοικτα τού κανονικό του σχήμα και τού κανικό του χρώμα. Ντύθηκα και κατάρθωσα να φύγω πριν παρουσιαστεί κανείς στό σπίτι... Τού φαινόμενο αυτό πού μου παρουσιάστηκε εκείνο τού βρόδου, τού έχω ως τώρα. 'Ο σύζυγός, πού δέ μόρεσε να με σκότωσει τότε, άφιέρωσε όλη του τή ζωή σ' αυτό τού σκοπό. Με καταδιώκει χρόνια τώρα παντού όπου κι' άν πάω. Σκέφτηκα ότι ίσως μπορούσα να ξεφύγω, έρχόμενος να κατοικήσω στό Παρίσι. Μά να άπόψε, λίγο πριν να δώ έσένα, τόν είδα. Από τόν τρόμο μου άρχισα να τρέμω. Μόλις έπρόφρασα να γδύνω και να γίνω ένα με τόν τοίχο. Πέρασε δίπλα μου, κοιτάζοντας με περιέργεια τόν έπενδυτή και τις παντοφλές πού είχ' άφήσει στό πεζοδρομίο. Βλέπεις λοιπόν πόσο άπλοίο έχω να γδύνομαι έτσι περιέργεια. Δέ (ά μπορούσα να φομοιωώμουν με τού πράγματα γύρω μου άν είμουν ντυμένος σάν τούς άλλους ανθρώπους. Δέ θα μπορούσα να γδύνομαι γρήγορα γιά να ξεφύγω από τού όδημό μου και στις στιγμές τής άφομοιώσεως μου με τού πράγματα θα έδειχαν άπ' αυτά και θα με κέδιδαν τού ρούχα μου.

'Ο 'Ονόριος Σουμπράκ μου έξομολόγηθηκε όλ' αυτά και, άφού κοίταξε με προσοχή γύρω, με καληνύχτισε κι' έφυγε.

***

Είχα κάμποσες μέρες να τόν δώ, όταν έφτασε μιá μέρα σάν τρελλός σπύτι μου:

— Αυτός ό άνθρωπος, ό έχθρός μου, μου είπε, με παραμονεύει παντού. Μόρεσε και τού ξεφύγα τρείς φορές χροί στήν άφομοίωση, μά φοβάμαι, φοβάμαι, αγαπητέ μου φίλε... Πέρασε πολλές μέρες άγωνίας στό κρεβάτι. Είδα πώς πράγματι είχε άδυνατίσει μ' όδεν τού είπα τίποτα.

'Ενα πράγμα σου μένει να κάνεις τού είπα, γιά να ξεφύγεις από έναν έχθρό τόσο άδυσώπτο: γλ' φύγεις! Πήγαινε να κρυφτείς σ' ένα χωριό 'Αφου έμένα να φροντίσω γιά τις ύποθέσεις σου κι' εσύ τρέβα άμέσως γ' ά τόν πλοσιότερο σταθμό.

Μού έσφιξε τού χέρι λέγοντάς: — Συνόδεψέ με, σέ ίκετεύω, φοβάμαι.

***

Στό όρόμο βαδίζαμε σιωπηλλοί. 'Ο 'Ονόριος Σουμπράκ γύριζε όλοένα τού κεφάλι πίσω του, άνησυχός. 'Εξαφνα έβγαλε μια κρανητή και άρχισε να φεύγει, πετώντας τόν έπενδυτή του και τις παντοφλές του. Και είδα έναν άνθρωπο ναρχεται πίσω μας τρέχοντας. Προσπάθησα να τόν σταματήσω, μά δέ μόρεσα. Κρατούσε στά χέρια του ένα ρεβόλβερ, πού τού είχε στρέψει πρός τή διεύθυνση τού 'Ονορίου Σουμπράκ. 'Ο τελευταίος έφτασε έν τώ μεταξύ στόν μακρό τοίχο ενός στρατώνος και γλ-

Πέρασε πολλές νύχτες άγωνίας στό κρεβάτι.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

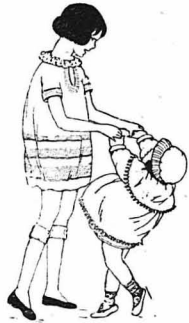
Ο ΑΛΤΡΟΥΪΣΜΟΣ, Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ, Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Ο μονόχειρ πολεμιστής και ο Γάλλος αξιωματικός. Ο στρατάρχης Νέβυ και ο Ναπιέρ. Η τυφλή μητέρα που περιμένει. Ένα τρομακτικό ναυάγιο. Να σωθούν οι γυναίκες! Το πλήρωμα πνίγεται χαιρετίζοντας με θροβροντίας. Ο Γάλλος δεκνεύς του Μακεδονικού μετώπου.

Η πραγματική γενναίότης συνδέεται με την πραότητα, την επείκεια και την ημερότητα. Στη μάχη του Έλ Βοδόν στην Ισπανία μεταξὺ τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Γάλλων οἱ ἀντίπαλοι παλλές φορὲς ἤρθαν στὰ χέρια. Σὲ κάποια τέτοια συμπλοκὴ ἐκ τοῦ σοσιάνου ἕνας ἀξιωματικὸς Γάλλος ἐβρέθη ἀπέναντι ἀπὸ ἕναν Ἀγγλο συνδάελφόν του. Ὑψώσε τὸ σπαθὶ ἀλλὰ τὴ σιγῇ ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ τὸ κατεβίῃ ἐπρόσθεσε πὼς ὁ Ἀγγλος εἶχε μονάχα ἕνα χέρι. Τότε ὁ Γάλλος πῆρε τὴ σπάση τῆς προσοχῆς ἐχαιρέτησε στρατιωτικώτατα, ἔκαμε κανονικὴ μεταβολὴ καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

Άλλο λυμπρότατο παράδειγμα γενναίότητος καὶ ἱπποτισμοῦ εἶχε δώσει ὁ στρατάρχης Νέβυ. Χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ Ναπολέοντος καὶ μὲ κίνδυνον νὰ χροῖ τὴν εὐνοίαν τὸν ἀφῆκε ἐλεύθερον τὸν αἰχμάλωτό του Σέρ Κάρολον Νάπιερ γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του καὶ νὰ παρηγορηθῇ τὴν τυφλὴν μητέρα του. Ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐκτιμῶντας τὸ ἀθωγμὰ του, τὸν ἐπένευσε καὶ τὸν ἐπαραιομοφόρησε.

Ἄλλὰ τὸ μεγαλύτερο—ἄφαστο ἴσως—παράδειγμα ἀνωτέρου ἱπποτισμοῦ, ἀταπαρήσεως καὶ αὐτοθυσίας ποὺ τιμὰ κυριολεκτικῶς τὸν περασμένο αἰῶνα εἶχε αὐτό:

Στὸ 1852 τὸ Ἀγγλικὸ ἀεμόπλοιο «Βίγκενχεδ» μετέφερε 700 ἐπιβάτας, 500 ἄντρες καὶ 200 γυναῖκες καὶ παῖδια. Περιοσε κοντὰ στὸ παράλι τῆς Ἀφρικῆς νύχτα, διὰν ξαφνικὰ χτύπησε σὲ ὕψωλο, ἀνοίξε καὶ ἄρρητο νὰ βουλιάξῃ χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα σωτηρίας. Οἱ ἄντρες καὶ οἱ ναῦτες παρετάχθησαν στὸ κατάστρωμα καὶ σὲ πρόχειρον συμβούλιον ἀποφάσισαν τὴ διάσωσιν τῶν γυναικοπαίδων. Βοηθὰ καὶ ἀμίλητα τὰ δοσιτυγμένα ἐκεῖνα πλάσματα πέρασαν στὶς βάρκες καὶ ἐξεμάκρυναν πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἐξαφνὰ ὁ πλοίαρχος φώναξε: «Ὅποιος ἔχει κολύμπι ἄς πέσῃ στὴ θάλασσα καὶ ἄς παροπαθῆσῃ νὰ φείδῃ τῆς βάρκης». Τότε ἔνις ἀξιωματικὸς ἐκραξέει: «Ὀχι, οἱ βάρκες εἶνε γεμάτες καὶ θὰ βουλιάξουν ἂν μποῦνε μέσα καὶ οἱ ἄντρες!» Τόσο ἠλέκτρισε τοὺς ἄντρες καὶ τοὺς ναῦτες ἡ φωνὴ καὶ τὰ γενναῖα λόγια τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὥστε ἀπέμειναν ἀκίνητοι, μαρμαρωμένοι στὸ κατάστρωμα. Τὸ πλοῖο βυθίζονταν σιγὰ σιγὰ μὰ οὐτε λίσγη, οὐτε πειράγμα ἀκούστικε. Μόνο τὴν τελευταία σιγῇ ποὺ ἡ ἄβυσσος ἀνοίγε τὸ στόμα νὰ καταπιῇ τοὺς ἤρωες αὐτοὺς καὶ προτοῦ τὸ ὕψος σάβανο τοὺς οὐκῆσαν, οἱ ναῦτες ἔφριξαν μιὰν ἀποχαιρετιστήριον δημοβροντίαν.

Ἄλλὰ πῶς νὰ μὴ θυμηθῇ κανεὶς τὸ Γάλλο δεκανέα Ρουελάκ καὶ τὴν ὑπέροχον αὐτοθυσίαν του στὸ Μακεδονικὸ Μέτωπο κατὰ τὸ 1917; Ἦταν ἐκπαιδευτὴς χειροβομβιδῶν οὐδὲς ἔλληνας στρατιώτης. Μιὰ μέρα τὴν σιγῇ ποὺ εἶδασκε τὴν χροῖ τῆς χειροβομβίδος καὶ τὸν εἶχαν περιτριγυροῦσι κάμποσοι φαντάροι δικοὶ μας, τοῦ ξέφυγε ἡ χειροβομβιδὴ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἔπεσε χάμω, μὰ πρὶν προσφίσει νὰ ἐκραγῇ ὁ γενναῖος δεκανέας ἔπεσε ἐπάνω τῆς καὶ κορματιδόθηκε ὁ ἴδιος βουιάζοντας τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ γλιτώσουν οἱ ἄλλοι.

Ὦκε πάνω σ' αὐτὸν ἀπὸ μαγεμένους. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ρεβόλλερ σιδήθεο κατάπληκτος, βράζοντας μιὰ κραυγὴ ἄδουρας καὶ σὰ νὰ ἦθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν τοῖχο ὁ δούλος εἶχε καταπιῇ τὸ θῦμα του ἀδειασε τῆς ἔξῃ σφαιρῆς τοῦ ρεβόλλερ του στὸ σπυρτί, ὅπου ὁ Ὀνόριος Σουμπράκ εἶχε ἐξαφανιστεῖ. Κατόπιν ἔφυγε τρέχοντας...

Κόμοσος καὶ ἀστονομοικὸι μαζέφταναν. Τότε φώναξε τὸ φίλον μου, λέγοντάς του νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν τοῖχο, μὰ δὲν ἀπάντησε. Ψηλάφισα τὸν τοῖχο μὲ τὸ χέρι μου καὶ ἔνοιωσα πῶς εἶ τ α ν ζ ε σ τ ὁ ς ἀ κ ὀ μ ν. Συγχρόνως εἶδα διὰ ἀπὸ τῆς ἔξῃ σφαιρῆς ἰς τρεῖς, εἶχαν βρεθῇ τὸν τοῖχον ὅπου ἦτο βρισκεται ἡ κ α ρ δ ι ἂ ἔ ν ὁ ς ἄ ν θ ρ ὡ π ο σ, ἐνῶ οἱ ἄλλες τρεῖς τὸν εἶχαν βρῆ ψηλότερα στὸ μέρος ὅπου μοῦ φάνηκε πῶς διακρίνα ἄμυδρὰ, τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου μου, νὰ χλωμαίνῃ, νὰ σβῆνῃ, νὰ χάνεται... Ὁ ἀπατημένος σὺζυγος εἶχαν ἐκδικηθῇ. Εἶχε σκοτώσει τὸν Σουμπράκ, ὁ ὁποῖος δὲν ξαναφάνηκε πειρὰ ποτὲ τὸν κόσμον. Ἡ ἀστονομία μαζέφε μόνο ἂν τὸ δρόμον τὸ πανωφόρι του καὶ τῆς παντοφλῆς του...

Guillaume Apollinaire

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Κρίμα στὸ φάρμακο I..

Οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν ἕνα πλῆθος ἀνέκδοτα ποὺ τοὺς φέρτωσε τὸ εἰρωνικὸ πνεῦμα ὄλων τῶν λαῶν. Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα καὶ πιὸ χαρακτηριστικὰ τῆς τοιγροναίας τῶν εἶνε καὶ αὐτό:

Ἐνας Ἑβραῖος τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου ποὺ τὸ Ζέπελιν ἐπεσκέπτοντο τακτικὰ τὸ Παρίσι βγαίνοντας ἀπὸ ἕνα φαρμακεῖο δέχτηκε ἕνα θραύσμα ὀβίδος. Τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο ὅπου τοῦ κόψαν καὶ τὰ δύο πόδια. Ὅταν συνήλθε καὶ εἶδε πῶς τοῦ λείπουν κατὰ δύο πόδια τὸν πῆρε τὸ παράπονον: — Νὰ πῆρῃ ὁ διάβολος! Κι' ἐγὼ εἶχα ἀγοράσει ἕνα μπου: καλάκι φάρμακο γιὰ τοὺς κάλους. Πάει χαμένο τὸ φάρμακο μου -

***

Στὸ κακουργιοδικεῖο

Τρεῖς κυρίες στριμώχνονται γιὰ νὰ βροῦν μιὰ θέσιν μὰ δὲν τὸ κατορθώνουν.

Καὶ ὁ κατηγοροῦμενος εὐγενέστατος: — Παρντόν, κυρίες μου, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω ...τὴν θ ἔ σ η μ ο υ !

***

Ἄχ! αὐτὲς ἡ ἐφημερίδες!

Ἡ κυρία Σημαντικὸὺ μπαινὲ ἀναραλλιασμένη στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχισυντάκτου μιὰς ἐφημερίδος, ἡ ὁποία διατείνεται διὰ ἐχέει τὴν μεγαλειέταν κυκλοφορίαν.

Ὁ ἀρχισυντάκτης σὲ κακὸ χάλι ἀπὸ τὴν τεμπελιά του τὴν κῆτταξε ἀπολιθωμένος.

— Σεῖ: γράψατε χθὲς γιὰ τὴν κλοπὴ ποὺ ἔγινε σπῆτι μου; — Ἄ! εἰοθε ἡ κ. Σημαντικὸὺ; Εἶδατε; διστόλι μὲ πλαγιότιτλους. Πρώτης τάξεως ρεκλάμα. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστήσετε. Τὸ καθῆκον μου...

— Εἰσπετε; (Μία γκριμάτσα, φασομαίν, ἄλλη γκριμάτσα καὶ ἔπειτα): Δὲ μοῦ λές, ἀνθρώπε μου, ἦταν ἀνάγκη γιὰ γράψης ὅτι μοῦ πῆραν ὅλα τὰ χρυσαφικά ἐκτός ἀπὸ τὸ χρυσὸ ρολοῖ ποὺ εἶχα στὸ σφράγι τῆς κονοῦλας;

— Τὴν ἀλήθεια κορὰ μου. — Κακὴ καὶ ψυχρὴ ἀλήθεια. Ἦταν ἀνάγκη νὰ γράψης ὅτι ἀψοσαν τὸ χρυσὸ ρολοῖ στὸ σφράγι τῆς κονοῦλας; Ὁ κλέφτης διάβασε τὴν ἐφημερίδα σου, θυμήθηκε πῶς τὸ ξέχασε, καὶ ἤθελε χθὲς τὸ βροῦν καὶ τὸ πῆρε.

***

Ἐπι τέλους τὸν ἔπεισαν

Τὴν ἐποχὴ τῆς ἀπολυταρχίας στὴν Ρωσσία, ἕνας ἀναρχικὸς καταδικάστηκε νὰ κρεμαστῇ γιὰτὶ ἔγραφε λιβάλλου: ὅπου ἐπέμεινε διὰ στὴ Ρωσσία δὲν ἦμπορε νὰ γίνῃ τίποτε ὁσωτό. Ὅταν δὲν ἐκρημοῦσαν, κατὰ διαβολικὴν σύμπταν, τὸ σκοινὶ ἔσπασε τρεῖς φορὲς καὶ κάθε φορὰ ὁ ἀδιόρθωτος ἀναρχικὸς ἐκχαριζόταν στὸ γέλια φωνάζοντας:

— Νὰ, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ὁσωτό στὴ Ρωσσία.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς φορὲς ἦταν ἔθιμον νὰ δίδεται χάρις στὸν κατάδικον. Ὁ δῆμιος τὸν πῆρε καὶ τὸν πῆγε στὸν τοποτηρητὴ ἀνέφερε ὅτι τὸ σκοινὶ ἔσπασε τρεῖς φορὲς καθὼς καὶ τὴν εἰρηνία τοῦ τυχεροῦ ἀναρχικοῦ καὶ παρεκάλεσε κατὰ τὰ ἔθιμον νὰ τοῦ δοθῇ χάρις.

Ὁ τοποτηρητὴς ὁμως ἔγινε ἐξῶ φρενῶν.

— Πῆγαινε, εἶπε στὸ δῆμιον, καὶ εἰ νὰ κρέμασῃς τον ἔστω καὶ μὲ ἀλυσόδια. Πρέπει νὰ πείσωμε αὐτὸ τὸ σκυλί, ὅτι σὶν Ρωσσία μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ κάτι ὁσωτό.

Καὶ ὁ ἀπιστος ἀναρχικὸς... ἐπέιοθη I..

***

Κάνε τὸ καλό...

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ δῆμος Παρακαμπυλίων ἀπέκτισε εἰρηνοδοκεῖον ὁ Μίχος ὁ Γκαβρός, ἕνας τετραπέρατος χωριάτης τρελλόπτης:

Τόσο πολὺ τοῦ ἄρρεσε τὸ δικαστήριον, ὥστε δὲν ἄφηνε νὰ τοῦ διαφύγῃ καμμιὰ εὐκαιρία χωρὶς νὰ κἀνῃ μυνύσεις. Μιὰ, δύο, τρεῖς τὸν πῆραν χαμπάρι οἱ συγχωριανοὶ του, ἔπαφαν νὰ τοῦ λένε καλημέρα, τὸν ἀποφενύγανε καὶ σιγὰ σιγὰ ἔμεινε δλοῦσῆραχος. Ἡ μοναξιά ὁμως θὰ τοῦ ἦταν ὑποφερτὴ ἂν μποροῦσε πῆτε-πότε νὰ κἀνῃ καὶ καμμιὰ μῆνυσον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κἀνεί ἀπομονωμένος καθὼς ἦταν. Εἶδε καὶ ἂν ἀπειδε, ἀποφόδισε νὰ κρεμαστῇ. Πῆρε ἕνα σκοινί, τῶδεσε σ' ἕνα δέντρον, τοῦκανε θηλειὰ καὶ κρεμοῖστηκε.

Ἐνας συγχωριανὸς του ποὺ περνοῦσε τυχαῖα, τὸν εἶδε, τὸν λυπήθηκε, ἔκοψε τὸ σκοινὶ καὶ ἔτσι ὁ Μίχος ὁ Γκαβρός ἐσώθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ὁσώθηρας τοῦ Μίχου ἔπαρνε μιὰ κλίση γιὰ τὸ εἰρηνοδοκεῖον.

Ὁ Μίχος τὸν εἶχε μυνήσει ὅτι τοῦ κατέστρεψε ἕνα δλοκαὶ-τυρηγιον σκοινί!